

Cristian-Marcel Felea

POVESTE DE-O VARĂ PENTRU COPII

SEMĂNĂTORUL
Editura online
Septembrie 2011

POVESTE DE-O VARĂ PENTRU COPII

*Unde facem cunoștință cu Bunicul Broscoi
și marile întâmplări prin care va trece
pentru a salva Universul. Îi vom mai cunoaște
pe Ana și Ioan și pe bunicul lor înțelept*

La început era întuneric și așa a rămas milioane de ani, până când lanterna Bunicului Broscoi a aruncat o rază de lumină care a schimbat totul. Munții creșteau, dar nu știau până unde, pentru că nu vedeau nimic. Apele curgeau, dar nu știau dacă o fac la deal sau la vale, pentru că nu vedeau nimic. Melcii, singurii care trăiau pe Pământ în acele vremuri, își târau casa în spinare fără să știe dacă urcă sau coboară, dacă urmează un drum, sau dacă întâlnesc o cale ferată pe care ar fi bine să nu o traverseze înainte de a se asigura că nu vine un tren grăbit. Și toate acestea pentru că nu era lumină.

Pământul se obișnuise așa, în întuneric, deși îi fusese destul de greu în primul milion de ani. Văzuse și vremuri mai bune, pentru că Dumnezeu când l-a creat a făcut-o cu lumina aprinsă. A muncit la el șase zile și șase nopți, după care în a șaptea zi a luat o pauză ca să-și admire opera. I-a plăcut imediat ce-a făcut, pentru că Pământul era aproape rotund, doar puțin mai turtit la Polul Nord și la Polul Sud și mai umflat în pânțele la Ecuator, dar în rest era absolut perfect.

Avea Oceane și Continente, care se purtau cumsecade și erau destul de cuminiți. Oceanul Atlantic se juca liniștit cu Oceanul Pacific, iar Continentele gemene America de Nord și America de Sud stăteau și priveau liniștite, ținându-se de mână, la jocul lor. Doar aplaudau entuziasmata atunci când li se părea că Oceanul Atrantic, sau cel Pacific, reușeau câte o piruetă elegantă peste Continentul înghețat Antarctica.

Continentul Europa și Continentul Africa au hotărât singure să-și instaleze o piscină cu delfini, așa că i-au făcut loc între ele și-au numit-o Marea Mediterană, iar Dumnezeu a râs de-i tremurau mustățile, de-o așa poznă. Mai ales că delfinii erau foarte drăgălași și făceau giumbușlucuri sărind într-una prin apă și stropind malurile celor două Continente. Amândouă erau încântate de isprava lor.

Singurul Continent-bebeluș era Australia, căruia Continentul-mamă Asia îi pusese vesta de salvare și-l lăsa să se îmbăieze în Oceanul Indian, dar cu grijă să nu sară cumva de la trambulină și să-i stropească pe cei din jur, pentru că ar fi dat dovadă de proastă creștere. Asia era

foarte grijulie cu Australia, care avea cârlionți de corali și ochii albaștrii-azur, cumpărându-i o acadea de Noua Zeelandă pentru că era cuminte și îi zâmbea frumos chiar și Oceanului Arctic.

Pe când Dumnezeu admira mulțumit și satisfăcut toate lucrurile bune și frumoase pe care le crease cu mâinile lui plămădind Pământul, de la etajul întâi al atelierului veniă în vizită alte opere ale sale mai vechi: Saturn, scuturându-și cu mândrie inelele lui de gheață diamantată (un unicat în Univers) și Jupiter, cu mâinile la spate și cu burta lui respectabilă îmbrăcată într-o vestă roșiatică ce-l cuprindea cu greu. Jupiter avea în buzunarul vestei un ceas rotund pe care-l numea „Cea-mai-mare-furtună-din-sistemul-solar”, dar nimeni din atelier nu avea habar de ce. Era un ceas frumos, cu cadran schimbător de la roșu închis la albastru brăzdat de fulgere, dar toți cei care-l văzuseră deja se cam săturaseră ca Jupiter să continue să-l fluture ostentativ pe sub nasul lor.

De altfel Jupiter era un tip sâcâitor și cam plin de el. Și de astă dată, după ce el și Saturn studiară curios noua creație a lui Dumnezeu, tușind ușor, Jupiter deschise vorba:

- Scuză-ne Stăpâne și Creatorule, lăudate fie-ți mâinile tale făcătoare de minuni, dar ce este această nouă... sferă, pe care tocmai ai terminat-o?

Dumnezeu se scărpină ușor în cap, își împinse ochelarii în sus, spre rădăcina nasului și, privindu-l pe Jupiter cu atenție îi răspunse:

- Sfera de care vorbești nu are încă un nume. Mă gândesc să-i pun numele Pământ, dar nu e ceva hotărât. Va fi un fel de... frate al vostru.

- Frate? zise Jupiter. Și să-l cheme Pământ? Hm, nu-mi place deloc ideea asta!

- Nici mie, deloc! sublinie cu largi clătinări din cap și Saturn, scuturându-și inelele.

- Apoi, reveni în discuție Jupiter, ce fel de nume e ăsta, Pământ? Sună ciudat și, chiar dacă nu am urechi, tot mi se pare că rostirea lui nu face niciun fel de ecou, nu are niciun pic de muzicalitate!

De astă dată Dumnezeu se încruntă și se ridică din jilț, plimbându-se sever, cu mâinile la spate, prin atelier. Jupiter și Saturn tăceau încurcați, pentru că își dădură seama că au făcut o greșală care l-a supărat pe Creator. Așadar tăceau și așteptau. În cele din urmă Dumnezeu grăi:

- Sunt mirat că voi, care sunteți tot creații ale mele, îmi vorbiți în felul ăsta de fratele vostru mai tânăr. Pe tine, Jupiter, te urmăresc de mult. Ai minte, am văzut asta, dar te porți de parcă n-ai avea. Îți place ca toți cei din atelier să te admire și să te laude, iar asta arată un defect de caracter. Nu știu dacă eu am greșit când am amestecat în materia din care te-am făcut și praf de stele, sau dacă e un defect de educație.

Jupiter își dresese glasul ca pentru a spune ceva, dar întâlni privirea severă a lui Dumnezeu, care-l țintuia pe deasupra ochelarilor și își înghiți vorbele. Dumnezeu continuă:

- Mă uit la tine cum te împodobești cu Sateliții tăi și te mândrești cu ei de parcă tu i-ai fi făcut și nu tot Eu. Chiar deunăzi Europa și Junona mi s-au plâns că îți place ca ei să asiste la trezirea ta de dimineață și să-ți ureze în cor „Bună dimineața!”, de parcă ai fi un rege. Sunt mâhnit de toate lucrurile pe care le aflu despre tine, Jupiter! tună cu voce gravă Dumnezeu.

Jupiter lăsă capul în jos, în timp ce scoase din buzunarul vestei ceasul „Cea-mai-mare-furtună-din-sistemul-solar” și se juca nervos cu lăntișorul lui.

- Iar tu, Saturn, nu ești decât o copie și mai nereușită a fratelui tău Jupiter, pe care nu cauți decât să-l imiți în cel mai nefericit mod cu putință!

Pe măsură ce vorbea, glasul lui Dumnezeu deveni de tunet, iar planetele celelate începură să se rostogolească prin atelier speriate, adunându-se în grabă să vadă ce s-a întâmplat: „Doamne, Stăpâne și Creatorule, cine te-a mâniat?” Veniră unul după altul Neptun și Venus, Mercur și Pluto, iar apoi ajunseră și Marte împreună cu Uranus.

- Se mai găsește cineva printre voi care nu este mulțumit de noul vostru frate, Pământ?, întrebă Dumnezeu. În atelier se așternu tăcerea, pe care Venus o rupse în cele din urmă, cu voce tremurată, printr-o constatare:

- Dar noi nu știam că avem un frate!

- Tăcere! tună Dumnezeu, Tăcere și iar tăcere! A fost dorința mea să mai creez o planetă și să-mi împodopesc cu ea atelierul! Nu trebuie să vă dau vouă socoteală!

Se așeză din nou în jilț cugetând. Planetele se adunară într-un colț al atelierului, doar Pământul rămase singur și stingher în mijlocul atelierului.

- Soare, grăi în cele din urmă Creatorul, unde ești Soare?

Din înaltul atelierului coborî în toată spendoarea lui, ca o sferă de flăcări, Mărețul Soare, iar planetele își feriră cu grijă fața de pala lui dogoritoare de foc și lumină.

- Planetele mi-au pus la îndoială creația pentru că am hotărât să mai plămădesc și să le adaug încă o planetă, pe care am numit-o Pământ.

- Este voia Ta Doamne, Tu ne-ai creat pe toți!

- Ai grăit ca un înțelept, ca un copil adevărat, Soare! Se vede că ești făcut în întregime din praf de stele și că am pus în tine toată înțelepciunea Bătrânului Univers.

- Îți mulțumesc, Doamne, pentru că mă prețuiești, iar eu Te slăvesc!

- Îți voi învăța pe acești nerecunoscători ce înseamnă eternitatea, scutindu-i de lumina ta, de care au avut parte încă de la naștere. Vei părăsi deci, împreună cu mine, atelierul și vom lăsa planetele în întunericul de gheață pe care nu l-au cunoscut încă. Unde este Bătrânul Timp?

- Își face socotelile pe care i le-ai dat în podul atelierului, Creatorule, grăi Soarele.

- Poftește-l, te rog, să coboare și dumnealui alături de noi. Bătrânul Timp, cu mersul lui greoi de tic-tac și cu matia-i rotocoale și spirale nesfârșite, coborî la agitata adunare, găsindu-l pe Dumnezeu încrunțat și bătând nerăbdător din picior.

- Ești mâniat, Stăpâne? rosti Bătrânul Timp o precaută întrebare.

- Nu sunt mâniat, dar simt nevoia să pun ordine în petecul ăsta de Univers. Am vrut să creez pentru prima dată ceva și din altă materie decât din praf de stele și am făcut planetele. Le cunoști.

- Le cunosc, Stăpâne! Mai ales pe caraghiosul acela cu vesta roșiatică care-și râde de mine cât e curgerea luminii printre stele de lungă.

- Prea bine, am deja ac de jocul dânsului și a celorlalți. Vei veni și dumneata cu mine, alături de Soare, de vom părăsi atelierul acesta și abia peste un miliard de ani îmi vei aduce aminte să mă gândesc ce anume am de făcut cu aceste creații păcătoase ale mele.

Acestea fiind zise, Dumnezeu, însoțit de Bătrânul Timp și de Soare, închise ușa atelierului în urma Sa. În atelier se așternu întunericul cel mai de nepătruns și frigul.

Bunicul Broscoi era singura viețuitoare din acel petec de Univers a cărui înțelepciune nu putea fi pusă la îndoială. De felul lui, era locuitor al planetei Marte, care fusese plămădită asemeni Pământului, cu apă și viață și cu munți semeți. Dar din neglijență, și pentru că se așezase în atelier aproape de Soare (pe care îl admira în secret), Marte se usca încetul cu încetul, lăsând să i se vadă nisipurile și pietrele roșii. Într-un fel Marte nu era supărat, dimpotrivă se lăuda cu noul lui aspect și, în secret, le lăsa pe celelalte planete să creadă că roșul strălucitor pe care îl afișa se datora puțin și faptului că Dumnezeu pusese o mână de praf de stele în materia din care fusese făcut.

Ca biată făptură doritoare de apă, Bătrânul Broscoi a fost nevoit să se retragă zi după zi, ajungând în cele din urmă să-și caute ultimul refugiu în Marea Polului Nord a lui Marte. Voise de multe ori să poarte o discuție serioasă cu Marte în ceea ce privește amicitia lui cu Soare,

pentru că lumina și căldura prea multă îi dăuna pielii lui iubitoare de apă, dar Marte îl amânase zi după zi, iar în cele din urmă renunță cu totul.

Atunci când se resemnase și credea că nimic mai rău nu se poate întâmpla, Bunicul Broscui află că lipsa de lumină și căldură pot fi chiar mai rele. Când Dumnezeu se decisese să le dea o lecție planetelor, plecând împreună cu Soare și cu Bătrânul Timp din atelier, un întuneric de gheață se așternu cât ai bate din palme. Apa de la polii lui Marte îngheță în prima jumătate de milion de ani, așa că Bunicul Broscui fu nevoit să caute căldura în Vulcanii lui Marte.

Noua situație era mai rea și pentru că apa îi lipsea chiar mai mult decât înainte. Era nevoit să urce la suprafață, pe un ger năprasnic, să adune cu sacul bucăți de gheață, pe care apoi să le coboare pe un drum istovitor în interiorul Vulcanilor ca să le topească și să-și umezească astfel pielea, ochii și să-și astâmpere setea, după care era nevoit să o ia de la început.

În tot acest timp singura lui sursă de lumină era o scânteie de foc pe care Vulcanii i-o dăduseră în folosință, dar îl puseră să jure că o va folosi cu fereală, să nu-l vadă cumva Dumnezeu, care poruncise la plecare să se stingă toate luminile din atelier.

Într-una din zile, Vulcanii stăteau la sfat cu Bunicul Broscui, pentru că își dăduseră seama că, dacă Dumnezeu nu va decide cât mai curând să-l readucă pe Soare în atelier, atunci întunericul de gheață va ucide orice strop de căldură și, desigur, îi va îngheța și pe ei. Atunci toate planetele, inclusiv Jupiter cel mândru și slab de înger, nu vor fi decât niște bucăți moarte de gheață, iar Dumnezeu le va arunca la coșul cu lucruri stricate din Univers. Ori asta, gândiră la unison Vulcanii și Bunicul Broscui, nu trebuia să se întâmple.

Dar Dumnezeu putea fi foarte încăpățânat atunci când ceva îl supăra și planetele nu erau destul de înțelepte încât să-l facă să-și schimbe decizia. În plus, ele nici nu puteau părăsi atelierul, chiar dacă ar fi vrut să-și ceară iertare pentru comportamentul lor lipsit de înțelepciune și recunoștință.

Așadar Vulcanii îi ziseră în cor Bunicului Broscui:

- Bunicule Broscui, te-am găzduit și te-am protejat pentru că am știut tot timpul că tu, care ești înțelept, ai putea fi cândva singura noastră speranță. Tu ai putea să-i vorbești lui Dumnezeu și să-l rogi să nu-și pună la îndoială toată creația pentru câteva vorbe obraznice.

Bunicul Broscui nu le răspunse imediat. Stătu să cugete, pentru că așa face orice viețuitoare purtătoare de înțelepciune. Întâi gândește, apoi grăiește, întâi măsoară, apoi taie, întâi ascultă atent și abia apoi spune ce are de spus.

- Mi-e teamă, domnilor Vulcani, că vă puneți în mine speranțe multe și pe care aș putea să le înșel. Eu nu sunt decât o biată

viețuitoare, iar când Bătrânul Timp își va aduce aminte, va trebui să mor și să mă transform în lutul din care am fost plămădit. Eu nu sunt atât de tare și de durabil ca voi, ca să mă pot lupta cu frigul și întunericul, să străbat atelierul acesta imens, să trec de porțile lui și să ajung la Stăpânul nostru, Dumnezeu.

- Știm toate câte le spui și ne-am gândit la ele. Te vom ajuta cum vom putea ca să-ți îndeplinești sarcina. Mai mult decât atât, îți dezvăluim și un secret pe care nu ai cum să-l cunoști. Cearta dintre planete a pornit de la noua planetă Pământ, pe care Dumnezeu a dăruit-o cu munți și cu ape, cu iabă și păduri în care viețuitoarele ca tine pot trăi un trai mulțumitor și îmbelșugat. O dată ce-ai plecat de pe Marte, să-i ceri lui Dumnezeu să îți îngăduie să nu te mai întorci și să binecuvânteze pentru tine noul sălaș pe Pământ. Aceasta va fi răsplata ta dacă vei reuși!

- Vă mulțumesc, domnilor Vulcani, că vă gândiți la mine în acest fel, dar eu tot nu văd cum aș putea să îndeplinesc ce-mi cereți.

- Îți vom da să te ajute două daruri prețioase. Zicând acestea, Vulcanii scotociră în adâncurile lor și scoaseră întâi un obiect strălucitor, de parcă ar fi fost una din razele sfântului Soare. Aceasta, ziseră ei, a fost o scânteie din podoaba de lumină a Soarelui, pe care a pierdut-o din nebăgare de seamă pe când tăifăsuia cu Marte. Dar noi am prins-o și am ferecat-o în această lanternă pe care ți-o vom da, chiar de încălcăm porunca Domnului, pentru a te ajuta de ea. Apoi aduseră, legată ca un cal năvălaș, o steluță palidă cu o coadă ce putea înconjura aproape întregul Marte. Ea, îi spuseră, e o Cometă, pe care Dumnezeu a creat-o din joacă și i-a dat drumul să se zbenguie prin atelier. Dar Marte a prins-o și a ascuns-o la noi, pentru că i s-a părut că-i dă mai multă strălucire. Și iată că acum ne folosește. Te vei urca pe coada ei și, dacă o strunești cum trebuie, vei face cu ea călătoria până la Dumnezeu.

După un alt răstimp de chibzuire, Buncul Broscoi grăi:

- Vă mulțumesc, domnilor Vulcani, că v-ați gândit la toate și, mai cu seamă, că m-ați ales pe mine pentru o așa îndrăzneată sarcină. Cu darurile pe care mi le-ați făcut, cred că voi putea să-mi îndeplinesc sarcina. Voi pleca la drum neîntârziat.

Bătrânul se opri din citit și închise cartea cu coperțile groase și aurii. Își scoase ochelarii și-i privi cu infinită și caldă dragoste pe cei doi nepoți ai săi, Ana și Ioan. Se ridică apoi cu greutate din fotoliul său și așează cartea pe rândul de sus a bibliotecii, după care reveni și-și chemă nepoții să i se așeze pe genunchi.

Copii se ghemuiră în brațele calde ale bătrânului, privind cum lumina focului din cămin se reflecta în sclipiri roșietice și liliachii din cotorul cărții pe care tocmai o așezase în raftul bibliotecii. Ioan, care

avea cinci anișori de mult împliniți și era cel mai mare dintre frați, rupse tăcerea cu o întrebare care o frământa deopotrivă și pe sora lui:

- Bunicule, cine a scris cartea din care ne-ai citit povestea planetelor și a Bunicului Broscoi?

- Era bătrân ca și tine? continuă cu întrebarea fetița.

Bătrânul își netezi ușor mustățile albe și stufoase și apoi le așeză fiecare pe creștet palmele sale trudite, mângâindu-i cu drag.

- Cartea, dragii mei, este scrisă de un mare înțelept grec de demult, pe care îl chema Pitagoras. El nu era doar înțelept, dar era și un învățător pe care îl ascultau cu atenție copii și oameni mari deopotrivă. Pitagoras cunoștea toate tainele lumii în care trăia și avea puterea de a înțelege graiul și dorințele plantelor și animalelor, așa cum îi înțelegea și pe oameni.

- Dar el știa limba animalelor? întrebă Ioan cu seriozitate.

- Nu dragul meu, nu vorbea cu animalele pe limba lor, dar înțelegea cu mintea lui pătrunzătoare multe din tainele necuvântătoarelor și pentru asta era considerat atât de înțelept, ca nimeni altul în vremea lui.

- Și tu ești la fel de înțelept ca și Pitagoras, nu-i așa bunicule? zise Ana și-i cuprinse gâtul cu brațele ei mici. Bătrânul râse cu poftă și mulțumire.

- Nu, draga mea nepoată, nu sunt la fel de înțelept ca bătrânul grec, care a fost unic în lume și pe care nimeni nu l-a întrecut vreodată. Dar sunt destul de înțelept să-i păstrez cu grijă cărțile și, mai ales, să vă citesc și vouă din ele. În felul ăsta învățătura lui vă va face și pe voi înțelepți.

- Când, când ne mai citești din cartea lui, bunicule? întrebă Ioan. Vrem să știm ce s-a întâmplat mai departe cu Bunicul Broscoi și cu planetele.

- Da, și cu cometuța pe care o călărea Bunicul Broscoi, întări Ana.

- Dragii mei, pentru ca să citesc din cartea asta trebuie să aleg câte o seară magică. Uite, astăzi e Paștele, iar sărbătoarea Paștelui ne aduce aminte în fiecare an de învierea Domnului nostru Iisus și pentru asta e o seară magică. Vom aștepta, cu răbdare, seara de întâi iunie, care este prima zi din prima lună de vară. Și ea e o seară magică și atunci vă voi citi din nou din cartea înțeleptului Pitagoras. Nu degeaba, în prima zi a lui iunie se spune că este Ziua Copiilor.

Apoi bătrânul îi luă pe cei doi nepoți ai săi de mânuțe și, cu glas blajin, îi îndemnă să meargă la culcare. Afară noaptea magică a Paștelui dezvelise toate stelele, iar plapuma nopții îi aștepta pe amândoi să-i învelească în visele copilăriei.

*Bunicul Broscoi o cunoaște pe Nabiru
și părăsește Vulcanii de pe Marte. Începe aventura,
dar Ioan și Ana nu-i vor afla încă sfârșitul*

Bătrânul își dresese glasul și scoase din buzunarul vestei ceasul său vechi de argint. Îi ridică capacul, îl privi, apoi îl întoarse cu grijă și-l potrivește la ora exactă, după anunțul făcut de crainic la radioul cu lămpi de pe masă. Cei doi copii stăteau aproape fără să sufle, fiecare pe scaunul lui, și-i urmăreau cu atenție fiecare mișcare.

Îndemnat parcă de privirile lor mari, bătrânul se hotărî și se ridică încet din jilțul său acoperit cu o blană mare și moale de oaie merinos. Îndreptând cu greu spinarea lui obosită, luă cu grijă din raftul de sus al bibliotecii cartea groasă cu coperti aurii și-o puse sub braț. Se îndreptă apoi cu pași înceți către tindă și, din ușă, se întoarse puțin și rosti un îndemn către copii:

- Haideți, dragii mei, vă citește bunicul o poveste!

Înainte să apuce să mai facă un pas, cei doi îi și trecură printre picioare, strigând de bucurie. Bătrânul luă cu sine o lampă cu petrol, pe care o așeză cu grijă pe brâul de lemn al tindei, lângă scaunul lui cu spătar, acoperit cu blană de iepure sălbatic. Copiii se așezară pe scaunele lor, în fața bătrânului, de-a stânga și de-a dreapta lui. Nu-i dădură răgaz:

- Hai, bunicule, hai, ne citești?

- Și ce-ați vrea voi să vă citesc, mă rog?

- Ei ce, zise băiețelul, povestea Bunicului Broscoi! Da, și a Cometei! Întări fețița.

- Ei, ha, ha, ha! râse cu poftă bătrânul. N-ați uitat, va să zică! Bine, atunci să vă citesc povestea mai departe.

În viața lui lungă, pe care Bătrânul Timp nu poate să o măsoare, Dumnezeu a creat o mulțime de lumi. Din scânteile minții Lui divine, care s-au rătăcit pierdute în lumile pe care le-a creat, omul a primit un dar de neprețuit: imaginația. Puterea și plăcerea de a crea lucruri noi. Imaginația este o formă de exprimare dumnezeiască, iar dacă este să vorbim despre El, Creatorul tuturor lumilor din Univers, atunci imaginația este primul lucru ce ne vine în minte.

Să ne imaginăm cea mai frumoasă floare care poate exista, care ne bucură sufletul și privirea. Ei bine, El a creat-o pentru că și-a imaginat-o cu mult înaintea noastră. Să ne închipuim că strângem în brațele noastre mici pe cea mai bună și mai iubitoare mamă din lume. Știți acum, ea, mama voastră atât de caldă și de mult iubitoare, dreaptă și aspră atunci când este nevoie, ei da, și pe ea Dumnezeu a imaginat-o

și a creat-o prin puterea Lui și i-a dat în dar inima ei mare în care vă poartă mereu.

Atunci când a pornit la drum, Bunicul Broscoi nu își imagina ce-l va aștepta. Era înțelept, nici vorbă, dar trăise toată viața lui de până atunci însoțindu-l pe Marte, care-l găzduia. Auzise, ce-i drept, de toate celelalte planete, știa unele din cusururile planetei Jupiter, auzise de inelele lui Saturn, de strălucirea planetei Venus și de frumusețea albastră a noii planete Pământ. Dar nu-și imaginase pentru sine că, vreodată, îi va fi merit să cunoască și alte lumi și că ar putea, cumva, să ceară găzduirea planetei Pământ, unde i-ar putea fi mult mai bine.

Iată, până și Vulcanii, care nu erau decât niște bătrâne stânci ivite din inima fierbinte de lavă a lui Marte, au dat mai multă dovadă de imaginație decât el. Prin urmare, Bătrânul Broscoi a cerut, înainte de a pleca în călătorie, să fie lăsat să mediteze încă cel puțin un an. A făcut acest lucru, deși a promis întâi că va pleca neîntârziat. Dar, în tot acest timp a vrut să înțeleagă cum imaginația poate să adâncească înțelepciunea și să ajute la cunoașterea lumii.

Pentru ca un înțelept să reușească în acțiunile lui, el trebuie să-și poată imagina situațiile noi care-l pot aștepta în drumurile pe care le va urma. Orice înțelepciune, orice gând, cât ar fi el de strălucit, trebuie să poată fi comparat cu un altul și, în felul ăsta, să se dovedească a fi mai bun, mai util. Dacă există stele pe cer, atunci și cele care nu pot fi văzute ar putea fi cunoscute, dacă ți le imaginezi.

Poată că noaptea întunericul este de nepătruns, dar în mintea ta imaginația lucrează ca o lanternă magică și-l luminează. Dacă ai un suflet curat și bun, atunci întunericul se va deschide doar cu făpturi de lumină, prietenoase, care te vor însoți ca niște adevărați tovarăși.

Vulcanii l-au înțeles și, cum pentru ei un an nu însemna mai mult decât două trei bătaii de pleoape, au încuviințat. În plus, l-au încredințat pe Bunicul Broscoi că, înainte de a începe călătoria lui, era bine să fie împăcat cu sine, să-și cântărească bine înțelepciunea iar puterile să și le cumpănească.

Când s-a hotărât să plece, s-a ridicat, și-a luat lanterna magică și a plecat să o cunoască mai bine pe Cometuță. I-a mângâiat ușor coama, care s-a înfiorat, ridicându-se în miriade de ace de gheață și de diamant.

- Cum te numești, Cometuțo? Mă numesc Nabiru și sunt un pui de stea. Am fost făcută din praf de stele, gheață și diamant, iar asta se vede cel mai bine când mă aflu în apropierea Soarelui. Atunci coama mea se alungește și se face frumoasă, argintie.

- Foarte frumos, draga mea Nabiru! Știi că trebuie să ducem bun sfârșit o misiune grea, nu-i așa?

- Dar, domnule Broscoi, știi. Și deși sunt o cometă tânără, mi-a fost hărăzit un viitor de stea strălucitoare. Atunci când voi putea părăsi atelierul în care am fost creată, atunci voi putea străluci pe cer aruncându-mi coama printre alți aștrii strălucitori. Abia aștept, deci, să plecăm!

- Aș dori, înainte de a găsi o cale prin care să părăsim atelierul, să căutăm întâi noua planetă Pământ...

- Da, da o știi, e cea albastră și frumoasă!

- Da, ei bine, mi s-a spus că această planetă, Pământ, ar putea fi cel mai bun cămin pentru mine și aș vrea mai întâi să o vizităm, să văd cât este de adevărat. Dar nu știu cum o putem găsi.

- O. știi eu, știi eu! Nabiru își fremăta coama de fericire, aruncând mici scânteii și izvoare de lumină. Am văzut cum Pământ a rămas, atunci când s-a lăsat întunericul, în mijlocul atelierului. Cu lanterna ta și cu viteza mea de zbor, va fi o nimica toată să o găsim! Iar acum, îl îndemnă Nabiru pe Bunicul Broscoi, nu mai sta, aruncă-te în spinarea mea și să plecăm!

Cometuța se avântă părăsindu-l pe Marte și, după ce i-a dat un ocol de rămas bun, începu să caute prin atelier, folosind ca sursă de lumină lanterna magică a Bunicului Broscoi.

Cu toată viteza și priceperea cometuței Nabiru, călătoria dură foarte mult timp, iar Bunicul Broscoi știa asta după oasele lui bătrâne. Lanterna magică a Vulcanilor avea o rază foarte frumoasă de lumină, de culoare roz-purpurie, dar chiar și așa în bătaia ei n-au văzut nimic, pentru multă vreme.

Au trebuit să se bazeze doar pe instinctul lui Nabiru, care dăduse de atâtea ori ocolul atelierului, încât știa aproape pe de rost, chiar și în întuneric, unde anume ar putea fi găsit Pământul. Deodată, zăriră în spațiul gol dinaintea lor, în viteza zborului nebun al Cometuței, sfera albastră-strălucitoare a Pământului.

- E frumos, zise Bătrânul Broscoi, e atât de frumos!

- O, păcat că nu l-ai văzut atunci când Soarele lumina atelierul. E un adevărat spectacol!

Se apropiară în cercuri strânse de Pământ și se așezară pe o insulă frumoasă din Marea Mediterană. Această insulă avea să devină cândva cunoscută ca insula frumoasei zeițe Afrodita, sau Venus, cum i se mai spune.

În lumina lanternei magice, Bunicul Broscoi văzu minunății fără număr: chiparoși falnici, dar desfrunziți și argințați, ape limpezi, dar reci acum, munți măreți, dar ninși cu zăpezi sclipitoare.

- Cine-mi tulbură somnul? se auzi din străfunduri. Cine sunteți voi, străinilor?

- Suntem Cometuța Nabiru și Bunicul Broscoi și venim de pe planeta Marte, răspunseră cei doi vizitatori cuviincios.

- Și ce poftiți voi doi, mă rog? se auzi din nou glasul, despre care cei doi înțeleseră că este al Pământului.

- Mărite și frumos Pământ, răspunse Bunicul Broscoi cu o plecăciune, de care nu era sigur că avea nevoie, dar așa era el: înțelept și politicos totodată. Suntem doi călători ce am pornit în cautarea Stăpânului Creator Dumnezeu.

- Îndrăzneală misiune v-ați asumat, mormăi Pământul în barba pădurilor sale. Și care este scopul călătoriei voastre, v-aș întreba?

- Am vrea, dacă Luminatul va dori să ne primească și să accepte să ne vorbească, să-l rugăm să-i permită Domnului Soare să se reîntoarcă în atelier, pentru că întunericul va îngheța altfel tot ce se găsește aici și va fi păcat.

- Asta e drept, fu de acord și Pământul. Eu însumi sufăr de frig și nu cred că va mai trece mult până când apele mele albastre, fala mea, vor îngheța pentru totdeauna, iar pădurile mele verzi, astăzi argintate de îngheț, se vor face mici fărâme!

- Dar acesta nu este unicul scop al vizitei noastre, continuă să vorbească Bunicul Broscoi. Trebuie să mărturisesc că, înainte ca eu și Nabiru să părăsim atelierul în căutarea Creatorului, eu am vrut să-ți fac o vizită, domnule Pământ, pentru că s-a dus vestea în tot atelierul despre frumusețile tale. Mă gândesc că, de va fi să izbândesc în misiunea mea, mi-aș dori să mă stabilesc aici, în pădurile și lângă apele tale, dacă-mi vei îngădui.

- Firește, firește, sunt oricând dornic de oaspeți, vei fi binevenit! Totuși, nu pot să nu mă mir de îndrăzneala misiunii voastre și să mă întreb dacă știți cu adevărat cât de greu vă va fi să izbândiți?

Știți oare, mă întreb, cât de primejdios este să părăsiți atelierul? Atunci când Creatorul m-a terminat și își admira opera, care eram eu, l-am auzit vorbind cu Bătrânul Timp despre Furiile care păzesc intrarea în atelier. Ele sunt creaturi de întuneric și gheață, cu gheare și colți din fulger, cu ochii de foc a căror privire te împietrește pe loc și care aleargă mai iute decât gândul.

Cometuței Nabiru i se zbârlise coama de gheață și de diamante auzind toate acestea. Bunicul Broscoi căzu pe gânduri. Veștile pe care le auzise nu erau tocmai bune și se mira că Vulcanii nu auziseră despre Furiile. Sau poate că auziseră, dar se gândiseră să nu-i spună, pentru că altfel s-ar fi clătinat în hotărârea lui.

- Și ce putem face, nobile Pământ, ca să avem totuși o șansă de a izbândi?

- Eu am să vă ajut cum pot și cât am să pot. În primul rând, am să vă dăruiesc o oglindă de argint aurit, prin care să puteți privi Furiile fără

să fiți în pericol ca privirea din ochii lor să vă înghețe. Apoi am să vă mai dăruiesc un vâl împletit din cea mai fină ceață, culeasă din văile munților mei, cu care vă puteți acoperi, încercând să treceți neobservați. Dar acest vâl nu poate fi folosit decât pentru un scurt timp. Iar în al treilea rând, vă mai dau un sfat: porniți de căutați pe sora mea, planeta Venus. Este înțeleaptă și se află în posesia unor puteri magice. Va știți să vă îndrume chiar mai bine decât mine.

- Îți mulțumim, Pământ! se înclină din nou cuviincios Bunicul Broscoi.

- Și eu îți mulțumesc, ție și lui Nabiru, pentru îndrăzneala voastră și, nu uita, te aștept cu mare plăcere, când te vei întoarce, să fii oaspetele meu permanent!

Bunicul Broscoi luă darurile cu grijă, mai ales săculețul în care era păstrat vâlul de ceață și, urcându-se în spinarea Cometei Nabiru, dădu semnalul de plecare către planeta Venus.

Căutând cu lanterna magică prin întunericul de nepătruns, Bunicul Broscoi și Nabiru zburară timp îndelungat prin cotloanele atelierului locul în care fragila planetă Venus rămase să-și petreacă, alături de surorile și frații ei, pedeapsa colectivă la care fuseseră supuși. Nu mai era, de astă dată, la fel de ușor ca și atunci când au căutat Pământul. Dar Nabiru știa că și în micuța planetă Venus sălășluia puțin praf de stele, așa că se baza pe instinctul ei să o găsească.

- Atunci când Dumnezeu, stăpânul și creatorul nostru, a amestecat materia și ne-a creat pe toți, praful de stele nu i-a lipsit, îi povesti Nabiru Bunicului Broscoi. O dovadă vie sunt eu, dar din cele ce știu și Venus a fost creată cu praf de stele din cel mai fin. În plus, iar asta o știu cu siguranță, Dumnezeu a mai amestecat în materia cu care a creat-o pe Venus praf de frumusețe și praf de dragoste.

- Scumpa mea Nabiru, zise nedumerit Bunicul Broscoi, dar ce sunt oare aceste prafuri de care-mi vorbești?

- Sunt din aceeași cutie fermecată cu praful de stele. Pământul, de exemplu, este făcut cu praf de frumusețe, iar când Soarele se va întoarce în atelier, vei înțelege ce înseamnă acesta, văzându-l cât este de frumos! Când Dumnezeu folosește unul din aceste trei prafuri, e o dovadă că ține mult la creația sa. Dar, și e cazul planetei Venus, când folosește toate cele trei prafuri, atunci o-ho, atunci...

- Atunci înseamnă că a vrut să creeze ceva cu totul deosebit!

- Exact Bunicule Broscoi! Precis asta a vrut!

Coborând în cercuri largi, Nabiru dădu semne că a găsit ce căuta și că planeta Venus era aproape. Odată ajunși, în lumina lanternei magice a Vulcanilor lui Marte, văzură apărând ușor, ca un fum, o fecioară nespuse de frumoasă. Nici Bunicul Broscoi, evident, dar nici

Nabiru, care era mult mai umblată în atelierul Creatorului, nu văzuseră vreodată în viața lor ceva asemănător.

O fecioară de spumă și de stele, toată strălucitoare, cu ochii negri și mari de agată și păr albastru-electric, cu pielea nespus de albă și sâni ca florile de margaretă. Buzele îi erau de argint bătut în rubine, iar gura sa fină și senzuală descoperea un zâmbet ușor, de care era cu neputință să nu te-ndrăgostești pe loc. Pe șolduri se așeza cuminte un vâl de un roșu aprins, iar în piciorușele lungi ca niște coloane purta conduri din diamante și safire. În mâna sa dreaptă un sceptor lucind în miriade de metale prețioase sculptate în filigran aștepta cuminte, ușor sprijinit între degetele sale fine și încheietura cotului.

- Fiți bine veniți, nobilii mei oaspeți, grăi fecioara, întâmpinându-i.

Plecându-se până la țărână, Bunicul Broscoi, uimit de ceea ce vedea, îi răspunse cu toată considerația de care era capabil, iar ochii săi verzi și bulbucați se zbăteau de încântare, simțindu-și în același timp brațele moi. Era îndrăgostit.

- Eu sunt Venus, așa cum mă puteți voi vedea, spuse fecioara, iar tu cred că ești Bunicul Broscoi, nu-i așa?

- Desigur, nespus de frumoasă zână, dar nu pot să nu mă mir că-mi cunoști numele, preafrumoaso!

- Îți cunosc numele, dar știu și care-ți este misiunea periculoasă în care ai pornit. Desigur o știu și pe Nabiru, care-ți va fi vrednic tovarăș în încercarea pe care o aveți de trecut.

Mai știu și că nu vă va fi ușor, dar eu vă voi fi alături și vă voi ajuta pe cât voi putea. Trebuie însă să știți că oprirea voastră aici, pe Venus, era scrisă, predestinată. Pentru a putea reuși, trebuie să primiți aici, pe planeta mea, anumite daruri care să vă pregătească să-l întâlniți pe Creator. Veți rămâne așadar aici o vreme, unde, în compania mea, veți dobândi anumite însușiri și îndemnări care să vă întărească și să vă deschidă mintea către frumos, către necuprins, către limitele Universului. Abia atunci Îl veți putea întâlni pe Dumnezeu!

Bătrânul se opri din citit și, pentru o vreme, cei doi nepoți ai săi rămaseră cu gurile cascade.

- Dragii bunicului, închideți gurițele, că intră musca! râse bătrânul cu poftă, scuturându-și mustățile.

- Dar vrem să auzim ce s-a întâmplat mai departe! vorbiră Ioan și Ana într-un glas. Hai, haide, mai citește-ne bunicule, te rugăm!

- Dragii bunicului, negreșit am să mai fac asta, dar nu înastă seară, pentru că am obosit și nici nu mai văd bine. Dar vă promit că în următoarea seară magică din an voi continua să vă citesc povestea închisă între copertile cărții magice.

- Și când va fi asta, bunicule? întrebă Ioan.

- Dragul moșului, în noaptea zilei de șase August, în calendar este înscrisă o astfel de zi magică, despre care bătrânii pe care i-am cunoscut eu când eram un prunc, așa ca voi, spuneau că vestește venirea toamnei, culegerea roadelor și pregătirea pentru frigul iernii.

În această noapte se petrece schimbarea la față din miezul verii, după care zilele fierbinți și nopțile calde vor fi tot mai puține. În Cartea Sfântă se povestește cum Domnul nostru Iisus a luat trei dintre ucenicii săi preferați, Petru, Ioan și Iacob și au urcat împreună un munte înalt, Muntele Taborului, în țara Galileea. Iar acolo, Iisus începu să se roage lui Dumnezeu și, pe când se ruga, deodată, fața Sa deveni o alta: se schimba și scilpea ca Soarele, în timp ce hainele sale au devenit strălucitoare, de un alb scânteietor, cum nu se poate vedea pe pământ. Acesta este miracolul schimbării la față. Atunci, dragii mei, vom deschide din nou cartea și vom citi!

- Dar bunicule, mai este atât de mult până atunci! spuse cu părere de rău Ana.

- Da scumpa mea nepoțică, mai este mult până atunci. Dar în viață trebuie să învățăm și lecția răbdării!

Apoi bătrânul se ridică ușor din scaun, adus puțin de spate de junghiurile vârstei sale înaintate și îi luă pe cei doi nepoți de mânuțe, îndemnându-i către odaia de culcare. Miresmele pajiștilor cu fânul cosit și cerul spuzit de stele îndemneau la cuibărit în așternuturi, între pernele moi, și la vise cu zâne și feți frumoși.

*Găzduit de Venus, Bunicul Broscoi
află că există dragoste, iar Nabiru primește
o coadă nouă. Ioan și Ana trebuie să mai aștepte
până vor afla sfârșitul poveștii*

Niciun basm din lumea asta nu trăiește prin sine, ci prin ochii copiilor și în sufletele lor, locuri unde se întâmplă toate minunile ce coboară din paginile cărților. Acolo, în sufletul pur și inocent al unei fetițe cu ochii mari sau a unui băiețel cârlionțat cu gura căscată a mirare, este absolut posibil ca un biet și bătrân broscoi, muncit de durerile reumatice ale vârstei sale înaintate, să salveze și să pună ordine în Univers.

Un biet broscoi, fie el și înțelept, îi poate face de rușine pe toți adulții care se grăbesc mereu în viața lor de zi cu zi, uitând că stelele sunt pe cer pentru a fi privite, florile cresc pentru a fi culese și dăruite, iar copii trebuie luați în brațe și sărutați în fiecare clipă, așa ca bucuria să nu apună în privirea lor niciodată.

Fără îndrăzneala Bunicului Broscui și a Cometei Nabiru, cine dintre noi astăzi ar trăi să se bucure de răsăritul și apusul de soare, de marea albastră zbatându-se între țărnișurile lumii, bătută de vânturi?

Cine dintre noi, oamenii, ar mai avea astăzi tăria, puterea și înțelepciunea de a porni într-o asemenea încercare, în căutarea lui Dumnezeu, știind foarte bine că nu ai un alt aliat decât credința?

Dar dacă toate acestea ar trebui din nou înfăptuite, atunci singurii care le-ar putea face ar fi copiii. Cu mâinile lor micuțe și obrajii bucălați, cu ochii mari și cercetători și istețimea lor inocentă, copiii sunt sigurii soldați adevărați care pot salva lumea, iar Dumnezeu nu ar putea să-i refuze dacă ei l-ar cere ajutorul.

Bunicul Broscui se plimba cu lăbuțele la spate prin Grădina Cugetărilor, iar fiecare loc în care pășea i se lumina imediat în splendide culori și irizații bogate în albastru, alb și liliachiu, arătându-i calea. Nu doar calea de urmat cu pasul, ci și calea gândurilor, care în această splendidă grădină nu putea decât să urmeze cursul aparte al dragostei, prin focul interior și indestructibil al iubirii.

Era locul lui preferat dintre toate ce i le arătase Venus, iar Zeița-planetă se arăta foarte mulțumită de acest lucru. De multe ori fecioara cu ochii de agată și sâni ca florile de margaretă, îl însoțea prin Grădina Cugetării și atunci el o ruga să-i vorbească despre dragoste, un lucru atât de minunat și pe care el, biată ființă imperfectă, nu-l cunoscuse și-i era greu să-l înțeleagă.

- Dragostea, îi vorbea Venus, este în primul rând un foc interior, un sentiment cald și o dorință pe care numai sufletele alese le pot avea și le pot aprinde până când devin o adevărată vâlvătaie. Atunci când simți dragoste, toată ființa ta interioară dorește un singur lucru: să inunde, să ia în stăpânire și apoi să mângâie un alt suflet, anume cel pe care îl iubește. Nu de puține ori, celălalt suflet este înțeleș ca o jumătate ce vine să formeze un lucru întreg: un singur suflet, o singură inimă și desigur, un singur trup. Din acest motiv, dragostea unește și nicidecum nu desparte.

- Îmi place cum îmi vorbești despre acest sentiment, Stăpâna mea, spunea Bunicul Broscui, dar iată, eu am ajuns la o vârstă destul de înaintată și încă nu cred că am simțit cele ce-mi spui. Oare aș putea să le simt vreodată? Pentru că, mă întreb, atunci când ne întâlnim de fiecare dată, ca și în clipa în care te-am întâlnit prima oară, de ce simt cum picioarele-mi devin mai ușoare și inima mi se zbate în piept mai tare?

- Pentru că simți primul imbold al iubirii, răsă Venus, dar nu trebuie să te temi de cele ce simți. Eu, de altfel, am acest efect asupra ta pentru că sunt Zeița-planetă protectoare a dragostei. Eu aduc iubire în orice

suflet și caut să-l ajut să o împărtășească: fie că este iubirea unui copil, sau a unui pui pentru mama lui, fie că este iubirea unui Broscoi pentru aleasa lui.

- Și eu, murmură Bunicul Broscoi încurcat, înseamnă că te-am ales pe tine?

- Oh, nu chiar! râse din toată inima Venus, și-i dădu o sărutare pe frunte, între ochii lui bulbucăți de broscoi. Pe mine m-ai alege cu siguranță, dar nu eu trebuie să fiu aleasa ta! Aleasa ta te așteaptă și o vei putea întâlni în curând, pot să-ți destăinuiesc acest lucru. Dar nu totul este în mod necesar hotărât și va trebui să lupti pentru ca să-ți împlinești destinul în dragoste.

- De când Vulcanii mi-au cerut să pornesc în căutarea Stăpânului nostru Dumnezeu, toată viața mea a devenit o luptă, mărturisii obidit Bunicul Broscoi.

- Și așa va fi în continuare. Nu poți izbândi decât luptând și nu te mira să afli că dragostea este tot o luptă, pe care cel ce iubește o poartă cu sine, cu ființa pe care o iubește și cu toată lumea dimprejur, mai ales, până când izbutește să arate tuturor de ce iubește. Nu este o luptă ușoară, dar dacă ființa pe care o iubești este cea pe care o cauți cu adevărat, atunci dragostea are marea calitate de a se transforma în arma de care ai nevoie ca să duci lupta la bun sfârșit.

Zeița-planetă Venus și Bunicul Broscoi se plimbau astfel prin Grădina Cugetării și discutau zi după zi. Cometuța Nabiru își pieptăna în timpul ăsta coada cu un pieptene de diamante și se întreba oare ce anume pot să își spună cei doi, și dacă ea și Bunicul Broscoi vor mai pleca vreodată în căutarea lui Dumnezeu. Apoi, când se plictisea tare, tare de tot, își mai lua zborul străbătând văile și sărind peste crestele planetei, împreună cu mii de fluturi stelari ce se prindeau în jocul ei și i se-ncurcau prin coadă.

Într-una din acele zile, Cometuța Nabiru văzu o peșteră deschizându-se în pânțelecele unui munte și, din joacă, se avântă înăuntru. Speriați, fluturii stelari se opriră la intrare și începură să zumzăie a dezaprobare.

- Ei, ce-i cu voi, haide-ți să ne jucăm, le ceru Nabiru, dar fluturii stelarii zumzăiră și mai tare și apoi plecară ca la un semn, într-un nor grăbit de lumină verzuie.

Râzând de teama lor, Nabiru aprinse lanterna pe care o primiseră de la Vulcanii și zbură prin peșteră. Pereții interiori formau țesături din coloane zvelte și complicate, iar tavanul era o boltă ascuțită și complicată, iar lumina lanternei nu putea pătrunde toate tainele lui.

Nimic nu părea să se miște, nimic nu părea să trezească prin ceva, cu adevărat, interesul, dar Nabiru se simțea atrasă să-și continue zborul și să caute, să scotocească mai departe.

Apoi, deodată văzu, în lumina lanternei că nu mai era singură, că o ființă cu aripi mari, cu care atingea tavanul peșterii, o urmărea într-un zbor la fel de rapid ca și ea. Încercă să zboare mai repede dar, degeaba, zburătorul cu aripi mari ce venea în urma sa era tot mai rapid. Atunci se opri și îndreptă lumina lanternei în plin asupra sa, să vadă cu cine are de-a face.

Următorul se opri în raza de lumină ce venea dinspre Nabiru și se așeză cu aripile desfăcute, blocându-i Cometuței ieșirea din peșteră. Era nelămurit de mare și părea că, în afară de aripi, nu are nicio formă definită. Cometuței începu să i se facă frică, deși nu știa prea bine ce înseamnă să te temi, pentru că era făcută cu praf de stele.

- Bine ai venit în sălașul meu, cometuțo! În fața sa stătea o creatură nemaivăzută, cu brațe puternice și mijlocul încins cu un șorț de fierărie, purtând pe cap o coroană de fier și în picioare saboți de aramă roșiatică. În mâna sa dreaptă, cu cinci degete, ținea un baros greu de fier, iar în mâna sa stângă purta un echer în trei colțuri și muchii drepte. Eu sunt Zeul-fierar Vulcan, consortul Zeiței-planetă Venus.

Biata Nabiru ramase la început fără grai. Era de așteptat pentru o cometuță jucăușă și fără experiență, cum era Nabiru, să se întrebe cine era acest...Om, care, pe de-asupra, îi mai și știa numele. Își așeză cuminte coada diamantată pe vatra peșterii și se gândi, foarte înțelept de altfel, așa cum ar fi învățat-o chiar și Bunicul Broscoi de s-ar fi întâmplat să fie de față, să aștepe mai întâi să vadă ce are de spus gazda sa atât de neobișnuită.

- Te întrebi, poate, cum de-ți știi numele și cine sunt eu. Venus este perechea mea din cer, iar eu sunt Vulcan, stăpânul tuturor vulcanilor din atelierul Creatorului și Stăpânului nostru.

- Deci vulcanii de pe Marte, care m-au ținut o vreme captivă...

- Da Nabiru, sunt copii mei și te-au ținut captivă pentru că așa le-am poruncit eu și Marte, știind vremurile grele ce vor să vină. Tu trebuia să îți împlinești destinul tău de stea rătăcitoare, într-o încercare pe care nu sunt mulți cei ce-ar putea-o duce la capăt.

Zeul-fierar începu, în timp ce vorbea, să bată în nicolvală atât de puternic cu barosul lui greu de fier, de se cutremura peștera. Milioane de scânteii dintr-un foc fierbinte se răspândeau în cercuri la fiecare lovitură și se transformau în fluturi stelari care-și luau imediat zborul spre ieșirea din peșteră. Uimită, cometuța stătea și privea fascinată, aștepând următoarele vorbe ce la va rosti înțeleptul și puternicul meșter.

- Știu că sunt urât și că nimeni nu ar putea înțelege cum de destinul meu de om al umbrelor și de meșter făurar este legat prin dragoste de Zeița-planetă cu pielea ca spuma laptelui și ochii de agată, Venus. Dar dragostea face casă bună cu înțelepciunea și hărnicia și, împreună, noi putem oferi Universului cele mai alese daruri și însușiri.

Vulcan se opri apoi din lucrul său și continuă să-i vorbească lui Nabiru:

- După cum ai văzut și singură Nabiru, există în Univers creaturi de foc și întuneric, iuți ca pala de fulger, care se pot măsura în zborul lor cu tine și chiar mai mult decât atât. Una din aceste creaturi te-a urmărit prin peșteră și te-a adus la mine și tot dintre ele fac parte și Furiile, care însă sunt de două ori mai iuți și nu au cruțare și milă pentru nimeni și nimic în această lume. Nu se tem decât de Stăpânul nostru Dumnezeu și de sfântul Soare.

- Și cum de știi, Meștere Zeu atât de multe despre Furiile? întrebă Nabiru.

- Furiile sunt creaturi ale întunericului, care au fost făcute iacă aici, în atelierul meu, chiar de mine! răspunse Vulcan. Și tot eu te voi ajuta și pe tine să fii cel mai iute zburător din Univers. Îți voi aranja coada ta diamantată și o voi umple cu fluturii stelari cei mai rapizi, făcuți din cea mai fină lumină, iar tu vei putea să zbori așa cum gândul trece hotare peste hotare fără nicio greutate!

La un semn al Zeului-fierar, sute de mogâldețe de-o schioapă făcute din aramă lucitoare, cu trei și patru brațe, apucară coada diamantată a cometei Nabiru și, în timp ce unii deșertau cu grijă din cufere fluturi de lumină, alții ciocăneau harnic în nicovale să-i prindă în fâșiile din siajul zborului cometei.

Mogâldețele lucrau din greu și foalele se umflau și apoi suflau scânteii sub bagheta Zeului-fierar, care dirija totul ca un magician în transă, cu barosul lui greu de fier, cu ochii pe jumătate închiși și cu echer din mâna sa stângă, incantând: „*Stele și focuri, pământuri și ape, ceruri și eteruri, prindeți-vă în hora de lumină a acestei stele rătăcitoare! Zei ai cerului și zei ai pământurilor, creaturi ale luminii și creaturi ale întunericului, întindeți mâinile voastre și arătați zenitul și nadirul, alfa și omega, locul din care și spre care tânjesc toate energiile! Apucați cu brațele voastre ghemul și aruncați-l în cel mai luminos foc, apoi stingeți-l cu cel mai negru întuneric! Acolo unde toate se sfârșesc și încep prefaceți necuprinsul în scaldătoare pentru Nabiru; du-te, du-te steluțo acolo unde nimeni asemeni ție nu a mai fost! Du-te, du-te steluțo și aripile să-ți crească și să atingă cerul, iar gândul să te poarte în goana lui fără oprire și fără rivali până la țintă! Așa să fie!*”

Bunicul Broscoi se așezase gânditor pe marginea unui havuz din care țâșneau firicele de aur și argint topit și în urcarea lor deveneau din ce în ce mai eterate, ca un abur ce etala culorile vii ale bucuriei și fericirii, ale dragostei așa cum numai ochii îndrăgostiților îndrăznesc să le viseze.

Aproape că uitase de ce a venit aici, pe această planetă. Pășind ușor, ca un gând plăcut, Zeița-Planetă cu ochii de agată se apropie de

el, iar alături de ea, ce minune, tovarășul lui de drum, Cometuța Nabiru. Dar cât era de frumoasă, strălucitoare! Avea coada diamantată parcă de două ori mai lungă și mai luminoasă, trebuia să-ți acoperi ochii dacă voiai să nu rămâi orbit de atâta strălucire și frumusețe!

Nabiru era mândră și fericită, citind uimirea și plăcerea pe fața Bunicului Broscoi.

- Este darul Zeului-Fierar Vulcan, soțul meu, pentru voi și pentru succesul misiunii voastre grele, spuse Venus. De acum, Nabiru se va putea întrece cu Furiile fără teama că acestea vă vor putea prinde în zborul vostru către sălașul Creatorului nostru, al tuturor.

- Îți mulțumim, zâna și stăpâna noastră, se înclină Bunicul Broscoi. Darurile tale, vorbele tale și, iată acum, cele pe care binecuvântatul tău soț, cu mâni de aur, ni le-a făcut, ne întăresc inima și voința să ducem la bun sfârșit misiunea noastră.

- De acum, răgazul vostru aici s-a încheiat. Vă aștept victorioși la întoarcere, iar ție, Bunicule Broscoi, îți voi face atunci un dar unic, darul care, alături de cel pe care ți-l va face fratele meu, Pământul, te va ajuta să înțelegi cu adevărat ce este dragostea și cum poate ea să schimbe destine, doar cu focul din privire. Plecați deci, aveți binecuvântarea mea!

Înălțându-se în zbor lin, Nabiru și Bunicul Broscoi împreună cu ea, dădură ocol grădinii, luminând-o în toate colțurile ei nevăzute asemeni Soarelui, apoi se avântară curajoși către multul necunoscut din fața lor.

- Vom zbura acum direct către poțile atelierului, spuse Nabiru, iar Bunicul Broscoi încuviință, încă gânditor, impresionat atât de mult de ultima lui experiență.

- Nabiru, tu, ca și mine, am cunoscut transformări pe această planetă pe care tocmai am părăsit-o, ce cred că nu le vom înțelege prea curând și care ne vor schimba destinul.

- Știi prietene înțelept! Eu mă simt deja ca o stea în devenire, una dintre cele mai frumoase și mai luminoase.

- Da, dar încă nu ești o astfel de stea, chiar dacă arăți ca una. Ei bine, și eu la fel. Cândva voi cunoaște un lucru despre care acum știu sigur că mi-a lipsit întreaga mea viață. Sunt un înțelept? Poate că da, dar în ce fel? Cum pot fi eu înțelept dacă nu am cunoscut încă acel sentiment intens care este dragostea? Ce prefaceri ar putea el să-mi aducă mie, nu știu, dar trebuie să se întâmple asta și trebuie să văd! Dă-i bătaie steluțo, dă-i bătaie, să ne împlinim visele! Eu unul, fără să cunosc dragostea și departe de ea nu pot și nu mai vreau să trăiesc!

Iar Nabiru nu se lăsă rugată. Zborul îi era foc și pulbere, săgeată și esență de neființă și de energie pură. Un arcuș de lumină pe-o vioară nevăzută, cântând melodia împlinirilor viitoare pe care cei doi le căutau. Al viitorului către care tindeau cu pretenții atât de mici, în timp ce la

capătul reușitei urmau să aducă cu mult mai mult: o nouă rânduială a Universului.

În lumina lanternei magice, zăriră curând porțile imense, cât tot cerul pe care cineva l-ar putea cunoaște dacă ar trăi viața a o mie de uriași. Urcară și urcară în zbor și, în cele din urmă, găsiră și zăvorul acestor porți. Dintr-o răsucire ușoară, Nabiru pătrunse prin gaura cheii și cât ai bate din palme, iacă, erau dincolo!

Culori de un albastru mai pur decât poate cuprinde mintea oricui, mângâiat de o lumină cernută și clară, îi înveliră pe cei doi în zborul lor. Adevărata aventură abia începea!

Bunicul închise cartea cu coperți aurii și groase și o păstră câteva momente pe genunchi, apoi se ridică, își îndreptă bătrânește spatele și, ca de obicei, o așeză la locul său în bibliotecă.

Se întoarse apoi și se răsturnă cu greutate în fotoliu, potrivindu-și palmele pe genunchi și privindu-i pe cei doi copii care stăteau întinși pe covor, cu bărbiile în palme.

- Povestea mea se apropie de sfârșit, dragii mei!

- Ce bine, ce bine, se bucură Ana, ridicându-se ca un spârnel de pe covor ca să-i sară bunicului în brațe. O să aflăm dacă Bunicul Broscoi și Cometuța Nabiru l-au găsit pe Dumnezeu! Bunicul o mângâie și o sărută pe frunte. Ioan era însă mai tăcut și gânditor.

- Se termină când o vei citi data următoare, nu-i așa bunicule? întrebă el.

- Da nepoate!

- Și când ne vei mai citi din cartea cu coperți aurii, când va fi data viitoare? continuă Ioan.

- Vezi tu, nepoate, în curând vei merge la școală. Vei împlini șase ani și ceva luni. Ești băiat mare de acum. Viața ta începe cu adevărat. Așa că eu m-am gândit ca, în seara primei tale zile de școală, după ce vei aduce acasă în ghiozdan primele tale cărți de învățătură, eu să-ți citesc ultima parte a poveștii.

Ioan îl privea serios, iar bunicul tăcu. Ana își trecu degetele mâinilor sale mici prin părul bătrânului și-l sărută pe obraz. Apoi se coborî și îl rugă pe Ioan să o ia de mână ca să meargă împreună la culcare. Luând aminte la vorbele bunicului, Ioan se ridică ocrotitor și plin de responsabilitate pentru sora sa și o porniră împreună spre camera de culcare.

Se-ntoarse din ușă și-i spuse bătrânului:

- Chiar dacă voi fi școlar, mie tot îmi vor place poveștile!

- Da, și mie! întări Ana.

Bătrânul râse cu poftă! Dragii mei, mie îmi plac poveștile și acum, la vârsta mea! Se ridică apoi și el și îi urmă pe copii să-i așeze în așternut și să-i învelească.

Undeva, la sute de mii de kilometri distanță, Luna privea prin spărtura norilor în camera copiilor și le mângâia visele. Noapte bună!

*Bunicul Broscoi și Nabiru îl întâlnesc pe Mercur.
După ce, în Rai, îl vom întâlni pe Adam,
vom afla că aventura lor ia sfârșit
și că apare Sistemul Solar. Ioan a început școala,
iar Ana se mândrește
cu ghiozdanul lui. Bunicul e fericit*

Toamna vine tiptil, tiptil într-o seară ce pare de vară, pentru că e încă bine și cald, iar vântul adie alene printre copaci. Deodată vântul aduce cu el, așa, ca o părere, câteva frunze uscate și le adună pe alee și pe lângă casă. De unde vin oare frunzele astea? Uite, copacii sunt încă verzi! Dar și soarele coboară mai repede ca-n alte dăți la culcare, făcând loc lunii.

De cum coboară noaptea, afară se face mai răcoare, cu toate că cerul e limpede și mii de stele și stelute sclipesc vesele, făcându-le cu ochiul copiilor care nu au somn și privesc către ele. Apoi, dacă băieții bălai și fetițele cu codițe le salută, scuturându-și mânuțele lor micuțe și pleacă la culcare, stelutele coboară din înaltul cerului direct în visele lor minunate și dulci, așa cum dulce e doar cozonacul proaspăt scos din cuptor.

Poveștile pe care stelutele le istorisesc în visele copiilor sunt de vată de zahăr și turtă dulce, cu prinți, prințese și cai ce mănâncă jăratec, cu spiriduși veseli și elfi poznași. În calești cu roți de diamant, visele se rostogolesc unul după altul, în sprintenă alergare, prin fața ochilor de copii adormiți, iar îngerii somnului le adună cu grijă în cărțile de povești și le așează în rafturi.

Toamna are și ea poveștile ei, chiar dacă frunzele ruginesc și apoi cad din copaci. În drumul lor tăcut, frunzele adună șoaptă lângă șoaptă și, dacă ești atent, poți auzi astfel toate poveștile pământului și ale cerului. Apoi, când se pornește ploaia, lor și se adaugă și poveștile apei, astfel că nimic din cele ce sunt știute și trebuie să fie spuse nu rămân ferecate.

- Ei, unde goniți așa, alergătorilor! Unde credeți că ați pornit, neghiobilor!

Nabiru își curmă brusc zborul prin azurul nou întâlnit, iar Bunicul Broscoi reuși cu greu să se mențină fixat pe spatele cometei și să păstreze totodată și toate darurile ce le primiră pentru a-și ușura misiunea. Nimeni nu le spusese că cineva ar putea să-i întâmpine atât de curând după ce vor părăsi atelierul Creatorului, iar dacă se așteptau să-i întâmpine cineva sau ceva, totuși, acelea ar fi trebuit să fie cumplitele Furii.

Dar îi întâmpină, se pare, un tânăr prinț ce purta în picioare o pereche de încălțări cu aripi. Deși Nabiru avea în spatele ei o coadă splendid echipată pentru zbor, acest tânăr, ce mai avea în mâinile sale și un ciomăgel din cele folosite în vremurile noastre de păstorii de oi, părea să se descurce cel puțin la fel de bine cu încălțările sale neobișnuite. Bunicul Broscoi își dresese glasul în fața neobișnuitului străin, închinându-se cuviincios, apoi rosti:

- Suntem Cometa Nabiru, această frumoasă stea cu coadă pe care am cinstea de a sta călare, fiind purtat în zborul ei, și Bunicul Broscoi, cu voia dumneavoastră. Iar de zburat, zburăm către Stăpânul și Creatorul nostru, pe care avem speranța să-L putem întâlni și, dacă va îngădui, să-L și vorbim.

- Ha, ha, ha, ce negliobi! Păi cum credeți voi că o să-L găsiți pe El, ca să nu mai spun ce negliobie din partea voastră este să mai și credeți că o să puteți să-L vorbiți!

- Să nu vă fie cu supărare, tinere prinț, poate că suntem negliobi, spuse Bunicul Broscoi, dar măcar domnia ta să ne lumineze și să ne spună cu cine avem neașteptata cinste de a vorbi, iar apoi, de s-o putea, să aflăm și cum se face că ne-am mai și întâlnit tocmai după ce am părăsit porțile atelierului Creatorului nostru?

- Sigur, bătrâne, am să-ți spun! Eu sunt Mercur, spiritul planetei Mercur, merit să fiu călătorul fără de odihnă al planetelor din întregul atelier. Dar și purtătorul de vorbe și de vești, motiv pentru care, iată, mă găsiți călătorind alături de voi în această clipă!

Mercur îi cântări cu atenție pe cei doi călători temerari și începu să râdă. După ce râse și râse cu poftă, își frecă cu degetele puțină barbă bălaie, și rosti către cei doi:

- Știu cine sunteți voi, pentru că am aflat de la sora mea Venus. Și o dată ce am aflat de rostul misiunii voastre, m-am grăbit să vă ajung și să vă ajut, să vă îndrum. Pentru că toate cele ce le-ați primit să vă ajute nu vor putea fi de folos în mâinile voastre nepricepute. Și acum, dacă am adus vorba, poftiți de scoateți la iveală darurile primite de la fratele meu Pământ, ce ar trebui să vă ajute să treceți cu bine încercarea Furiilor.

- Iată, rosti Bunicul Broscoi, deșertând desaga lui de călătorie, avem aveastă oglindă de argint aurit, în care să privim pentru a cerceta

chipul Furiilor, precum și acest văl de ceață, sub care să ne ascundem pentru a trece neobservați.

Mercur se puse din nou pe-un râs sănătos, sub privirile nedumerite ale celor doi călători, cântărind darurile înfățișate.

- Dragii mei, acestea sunt, desigur, lucruri prețioase, dar ele nu vă vor putea fi de folos decât dacă vom cumpăni bine cum să le folosim.

- Îți suntem îndatorați, prințe, spuse Bunicul Broscoi, dar noi nu putem decât să sperăm că vom ști ce să facem cu ele, dacă acele cumplite Furiile ne vor tăia calea...

- Și așa se va întâmpla, fiți siguri! întări Mercur. Ba mai mult, ar trebui să ne grăbim să punem la punct un plan, pentru că Furiile ne pot găsi în orice clipă. Ascultați!

Iar Mercur, în felul lui obișnuit, începu pe loc să facă planul de care cei doi călători aveau nevoie. În primul rând se impunea o diversiune, adică cineva trebuia să se sacrifice și să pună Furiile pe un drum greșit, astfel încât misiunea să fie dusă la bun sfârșit. Cum Mercur era totuși un obișnuit al locului, pentru că, în secret, părăsea adesea atelierul și se arăta în fața Creatorului pentru a primi porunci, Furiile aveau să-l lase să treacă. Deci cea care trebuia să se sacrifice era Cometuța Nabiru, pentru că ea avea coada lungă și nu se putea ascunde sub vălul de ceață, dar putea în schimb să zboare la fel de repede ca Furiile, iar „*dacă vărul meu Vulcan a făcut treabă bună, și nu mă îndoiesc nicio clipă de asta*” spuse Mercur, „*atunci vei reuși să le ții piept în zborul tău!*”. Totuși, Mercur o sfătui pe cometuță să nu uite sub nicio formă să privească spre Furiile doar prin oglinda de argint aurit, așa că i-o întinse să o aibă la îndemână. „*Cercetează mereu azurul prin care vei zbura, înaintea și în spatele tău, doar prin oglindă*”, o sfătui Mercur. Apoi Mercur trecu la Bunicul Broscoi.

- Dumneata, bătrâne înțelept, te vei înveli în vălul de ceață, iar eu te voi lua în spinare și vom porni către jilțul lui Dumnezeu, aflat tocmai în Rai, un loc minunat, pe care muritorii nu au voie să-l vadă. Pentru a scăpa de Furiile, Nabiru va porni în fața noastră, iar dacă se va întâmpla ca Furiile să ne cerceteze și pe noi, nu vor putea să te vadă. Dar să te ții bine bătrâne, să nu cazi din spatele meu! îl dăscăli Mercur. Când vom ajunge în Rai, paznicii porților Raiului nu te vor vedea nici ei și vom pătrunde până înaintea Creatorului. Acolo misiunea mea se va termina și totul va depinde de tine, bătrâne!

- Îți mulțumim prințele pentru ajutorul ce ni-l dai. Este neprețuit, spuse Bunicul Broscoi.

- Ei, hai, gata cu vorbele! grați Mercur. Nabiru, steluță zburătoare, pornește dar! Iar noi te vom urma.

Nici nu apucară bine să plece, că în fața lor azurul începu să se întunece și un fior de gheață străbătu universul. Apoi ca un stol de păsări

mari și negre de pradă, văzură undeva departe Furiile, crescând tot mai mult, pe măsură ce se apropiau.

Nabiru luă oglinda și privea în ea la ființele-neființe care acum acopereau toată vederea cu aripi imense și gheare, cu mii de ochi roșii din care aruncau fulgere reci, țipând cu mii de glasuri sumbre care îți striveau orice curaj și te îndemneau să te faci mic, mic de tot, să nu vrei să mai exiști.

„Acum, cometuțo, acum Nabiru, e timpul să zbori ca gândul negândit, ca lumina cea mai iute și să nu te uiți înapoi!” o îndemnă Mercur. Iar Nabiru nu se lăsă rugată, dispărând într-o clipă din vedere, cu Furiile înnebunite pe urmele ei.

- Hei, bătrâne! îl strigă Mercur pe Bunicul Broscoi, dar acesta încremenise și ramase fără grai, agățat de spatele său. Bătrâne înțelept, primejdia e ca și trecută, mă auzi?

- Da prințe, spuse Bunicul Broscoi abia auzit. Credeam că ne-a venit sfârșitul!

- Ei hai, bătrâne, răsă Mercur, iată că am scăpat. Ce urmează de acum e mult mai important. Să ne întindem la zbor, deci!

Scăpărând din încălțările sale cu aripi, Mercur, cu Bunicul Broscoi în spate, străbătu zile la rând drumul către Rai, un loc dumnezeiesc în care primul om, numit Adam, vegeta sub forma unei plante mari, cât o grădină. I se spunea Grădina Raiului.

Acolo, pe un jilț de lumină, stătea Dumnezeu și cugeta, așteptând oaspeții aflați pe drum, despre care știa deja că aveau să vină. Și era mulțumit.

- Adame, zise el, vom avea oaspeți!

- De seamă, Doamne?

- Călători, Adame. Ființe pe care tot eu le-am creat pentru a servi multor scopuri în lume. Dar va veni acum la mine o ființă pe care nu-mi amintesc de ce am creat-o și cum i-am dat înțelepciune.

- Cine este Doamne?

- Un broscoi, Adame, un biet și singur broscoi, acum îmbătrânit, dar și cu minte multă, cum ți-am spus. Va veni să mă roage să aduc Soarele înapoi în atelier și să eliberez planetele de sub robia întunericului.

- Și ce vei face Doamne, vei primi în fața Ta această creatură, acest broscoi?

- Da, Adame, o voi primi, pentru că a avut curajul de a porni la această încercare și de a uni, astfel, voința mai multor planete care l-au ajutat să își îplinească scopul, servindu-le și pe ele, totodată.

Zicând acestea, Dumnezeu se ridică din jilț și așteptă, cu ochelarii pe nas, călătorii care tocmai intrau. Mercur pășea cu capul aplecat, în semn de respect, dar hotărât, iar în urma sa, mirat că i s-a dat voie să

intre, dar pătruns de nevoia de a-și duce misiunea la capăt, și Bunicul Broscoi.

La distanța pe care o impunea respectul, Mercur puse un genunchi jos și, tot cu capul plecat, rosti:

- Doamne, Creatorule, mi-am îndeplinit misiunea. Iată, acesta este Bunicul Broscoi, creatura mâinilor Tale, ce a avut puterea și voința să călătorească până la Tine cu o misiune ce i-a fost încredințată de planetele surori ale mele din atelier.

- Vino mai aproape, în fața mea, bătrâne broscui, rosti Dumnezeu.

De această dată tremurând de emoție, Bunicul Broscoi reuși să mai facă câțiva pași, apoi puterile îl părăsiră și se prăbuși în genunchi în fața Creatorului său.

- Ridică-te, îl îndemnă blând Dumnezeu, iar Bunicul Broscoi găsi puterea să o facă. Știu pentru ce ai venit la Mine, dar trebuie să îți spun că am pedepsit planetele să rămână în întuneric cu un scop, acela de a învăța să fie frați și surori cu adevărat. Iar tu, acum, dacă ai venit până la Mine, să nu crezi că poți să Mă convingi să revin asupra hotărârii Mele și să le las din nou să își ia nasul la purtare.

- Mărite Doamne și Creatorul nostru! Să nu Te superi pe mine, dar am venit drum lung până aici și, până să ajung, nu i-am priceput rostul și nici nu știu cum o creatură slabă și urâtă ca mine, un nimeni, am avut curajul să gândesc măcar să fac asta, dar să mai și ajung până aici. Dar dacă tot am făcut acest drum și am ajuns până aici, trebuie să-Ți spun, Creatorule, că știu cum dorința Ta poate fi realizată, iar planetele care îngheață în atelier pot și ele să vadă lumina Soarelui.

- Te ascult, broscuiule! spuse Dumnezeu, plimbându-se cu mâinile la spate.

- Doamne, am făcut drum lung până la Grădina Raiului, într-un univers de un albastru care îți face inima să tresalte. Dar e un albastru atât de pustiu, de rece! Eu aș scoate Soarele să-l lumineze și să-l încălzească, iar planetele le-aș pune să se rotească în jurul lui, mereu la aceeași distanță, să se încălzească după pofta inimii și toate, împreună cu Soarele, să dea lumină și culoare acestui univers atât de frumos și, acum, atât de pustiu!

- Ai grăit ca un înțelept, Bunicule Broscoi! Și așa, ele ar rămâne împreună, frați și surori pe vecie! Îți mulțumesc bătrâne, ființă neprețuită! grăi Dumnezeu.

Pe loc, ușile atelierului se deschiseră și, în timp ce planetele ieșeau călătorind pe ușa sa, apropiindu-se de locul ales pentru marea lor familie, Soarele coborî mândru printre ele din Grădina Raiului.

- Adame, spuse Dumnezeu, lumina Soarelui nu-ți va lipsi. Noul tău loc va fi pe planeta cea mai albastră, pe Pământ. Acolo va coborî Grădina Raiului. Și tot acolo vei ajunge și tu, bătrâne broscui. Vei

cunoaște dragostea și urmașii tăi vor umple Pământul până când oamenii vor fi pregătiți să-l ia în stăpânire. Dar și atunci urmașii tăi vor putea fi întâlniți pretutindeni, chiar dacă nimeni nu-și va mai aminti că tu, Bunicule Broscoi, ai făcut o minune și M-ai luminat să crez marea familie a planetelor – Sistemul Solar!

- Să-mi fie cu iertare Creatorule, stăpânul meu, dar mai am o întrebare!

- Spune bătrâne?

- Ce s-a ales de prietenul și companionul meu, Cometuța Nabiru?

Nici nu rosti bine Bunicul Broscoi cuvintele, că de niciunde apăru Nabiru, care se aruncă direct să-l prindă în brațe cu drag pe prietenul său de aventuri.

- Sunt teafără bunicule, le-am ținut piept, am zburat mai repede ca ele, iar Furiile m-or fi căutând și acum!

Râzând, cei doi prieteni, sub privirea caldă a lui Dumnezeu, porniră împreună să-și istorisească întâmplări și, poate, să mai facă împreună și alte minuni.

Bunicul stătea cu coatele pe masă și ochelarii pe nas, citind dintr-o hârtie îngălbenită de vreme. Hârtia era luată dintr-o carte ce ședea pe masă cu cotorul în sus, răsfrântă cu folile întinse ca niște aripi de pasăre. Ana se cățăără pe un scaun, se așeză în genunchi și, imitându-și bunicul, își puse palmele sub bărbie și coatele pe masă, privindu-l seriosă.

- Ce citești, bunicule? întrebă ea.

- Iacă, o hârtie veche, pe care i-am scris-o eu bunicii tale pe vremea când noi doi eram tineri. Iar bunica ta a păstrat-o în această carte, pe care o vezi aici, pe masă.

- Și ce i-ai scris mata, bunicule, pe hârtia pe care o citești? Îmi citești și mie?

Ochii bunicului se umeziră. Își scoase ochelarii, își sterse ochii, iar apoi șterse și lentilele ochelarilor. În tot acest timp Ana îl privea seriosă și aștepta cu răbdare ca bunicul ei să-i spună povestea bucății de hârtie.

- Când bunica ta era tânără, eu am scris o poveste pentru mama ta și, pe hârtia asta pe care o vezi, am adăugat și o poezie de copii, ca să o fac mai frumoasă. Povestea s-a pierdut, dar, iacă ce minune, poezia s-a păstrat, pentru că bunica ta a avut grijă de ea!

- Și mi-o citești și mie? întrebă încet, privindu-l cu ochii ei mari, Ana.

- Sigur că da, dulceața mea! Ascultă:

Licurici cu aripi mici,
duceți focul vostru astăzi

într-o casă de furnici!

Îl lăsați frumos pe masă,
iar cu ațe și andrele
furnicuțele au să-l coasă,

într-o albă batistută,
luată din inima mea,
pentru mama ta draguță.

Au să-i spună sărut-mâna,
în palmuță să i-o lase,
când afar' răsare luna,

când copii dorm mai dulce,
ea să vină lângă mine
și pe braț să mi se culce.

- Ce frumoasă e și ce mult îmi place! exclamă încântată Ana.
Vreau să o învăț și eu! Pot? Pot?

- Sigur că poți, draga moșului! Dar acum să ne spălăm pe mâini și să ne pregătim să-l așteptăm pe Ionuț al nostru, care are să vină de la școală flămând și cu ghiozdanul plin de cărți și de povești despre prima lui zi de școală.

Până să termine cu pregătirile, Ionuț se și arată în pragul casei, fericit, cu o floare în mână.

- Bunicule, uite, floarea asta am găsit-o pe cărțile mele de școală, atunci când doamna noastră învățătoare m-a așezat în bancă!

- Foarte frumos, dragul moșului! Îi dăm floarea Anei, doar știi că florile stau mai bine în mâna fetelor?

Ioan își scoase ghiozdanul și, serios, îi întinse Anei floarea, iar fetița o luă fericită și căută un pahar în care puse floarea și turnă apoi apă. Era fericită și zburda prin casă, în timp ce Ioan își ridică ghiozdanul, îl puse pe scaun, îl deschise și începu să scoată comorile așteptate: cărțile. Erau frumoase și aveau copii pe coperti, care râdeau veseli.

Ioan se așeză apoi la masă și începu să-i povestească bunicului toate întâmplările din basmul primei zile de școală. Ana îl asculta fericită, se bucura și apoi se rotea prin cameră ca un fluture: „*Ionuț al nostru a început școala, Ionuț a început școala!*” Îi luă în cele din urmă ghiozdanul și-l puse la spate, apoi se fixă în fața bunicului: „*Și eu vreau să merg la școală, cu Ionuț!*” Râseră toți trei fericți, atât de fericți că bunicului îi dădură din nou lacrimile și trebui din nou să-și șteargă ochelarii.

Peste toată scena fericită, pentru cine ar fi avut ochi să vadă, dar privind foarte atent, în raftul de sus al bibliotecii se putea vedea cum coperta cărții aurite se deschisese puțin, cât să încapă un creion. Iar de acolo priveau cu mulțumire și discreție Bunicul Broscoi și Cometuța Nabiru. Știau că făcuseră încă o minune pe Pământ, mică poate, dar atât de prețioasă, ca diamantele din ochii bunicului care-și iubea atât de mult nepoții!

Cristian-Marcel Felea
Petroșani, 10 septembrie 2011